

26.79x31.35	2/2	5	עמוד	כותרת - כלכלי סט	17/07/2014	43408009-8
מועצה אזורית חוף אשקלון - 64221						

במפעל יש שלושה מרחבים מוגנים וזמן ההתרעה קצרצר. זינגר מסביר שכשעובר נוטש את המכונה, הגלידה נפגעת. "תהליך הייצור הוא ידני ורד" רש השגחה מתמדת. אם רצים למרחב המוגן הגלידה ממשיכה לזרום ונשפכת, ואז צריך לעצור את המכשירים, לנקות ולכוון מחדש. זו גלידה שמכילה מינונים מאוד מדויקים של כל הרכיבים שלה, ואם המכונה מתבלבלת היא לא תצא כמו שאנחנו אוהבים; ואם היא לא יוצאת כמו שאנחנו אוהבים, אפילו טיפונת, היא כבר לא ראויה לצרכנים שלנו".

הלחימה בדרום אמנם לא פגעה מהותית ביכולת הייצור של בן אנד ג'ריס, אבל כן שינתה את התמהיל. זינגר אומר שקשה לכמת את ההפסד, אבל הם עדים לתופעה מעניינת – בתי קפה ומלונות מזמינים פחות, אבל לקוחות פרטיים מזמינים יותר. לטענתו הסיבה היא שאנשים יושבים בבית ולא יכולים לצאת לבלות, אז הם מחליטים להתפנק ולהזמין באינטרנט מהסופרמרקטים.

"עבורנו זה יוצר מצב בעייתי אבל משמח. מאחר שבאינטרנט כל הטעמים זמינים, אנשים מזמינים גם כאלה שאנחנו לא מייצרים הרבה, ולכן צריך שהכל יהיה במלאי. זה מאתגר אבל מהנה. גם העובדים שלנו נרתמים ברצון, מגיעים מלילות של אזעקות עם כל הלב".

זינגר נוטש את מחלקת הייצור ועו"ב אל המקררים הענקיים. הטמפרטורה היא מינוס 24 מעלות. כאן האזעקות לא נשמעות והטילים נראים רחוקים. "אנחנו נחשפים גם לצד המשעשע של הלחימה", הוא מספר. "לקוחות מציעים לנו בפייסבוק טעמים חדשים כמו כיפת קרמל, צ'אנקי טנקי, ואנחנו גומלים להם בפיינסטים של גלידה במתנה.

"בעופרת יצוקה צילמתי את גביעי הגי לידה המלאים הנופלים מפס הייצור ונערי מים על הרצפה בזמן אזעקה. התמונה הפכה ויראלית, האמריקאים הודיעו מהעובדה שהגלידה האהובה שלהם נשפכת ככה, וכך הבינו את הקושי היומיומי של אורחי ישראל. כך שבמישור ההסברתי – בן אנד ג'ריס עושה עבודה מעולה למען המדינה".

שייה של באר טוביה אחרי פגישה בתל אביב. "דווקא בתל אביב נפלו הבוקר רקטות", הוא מדגיש, "אבל גם כאן כבר היו בוקר נפילות".

זינגר חולש על המפעל של בן אנד ג'ריס ישראל, והגלידה שלו נעה בין שיווק מסחרי לגלידת בוטיק. "אנחנו מייצרים כאן גלידה 4.5 שנים", מסביר זינגר. "לפני כן ישבנו ביבנה, אבל מאחר ש70% מהייצור יועד לאירופה, רצינו לעבור למקום קרוב יותר לנמל אשדוד. חשבנו שגם כוח האדם באזור יירתם למעננו כי זה אזור שסובל מאבטלה, אבל דווקא זה התברר כלא נכון – רוב העובדים שלנו מאשדוד ואשקלון כי לא הצלחנו לגייס באזור".

זינגר מדבר וברקע נשמעים פיצוצים. "אלה פגיעות באשקלון", הוא אומר. "הל"

לסיור המלא בווידיאו

צפייה בסרטון סרוק את הברקוד בעזרת אפליקציית QR

כלכליסט

חימה בדרום משפיעה עלינו בכמה היבטים. בהיבט התפעולי, יש עובדים שלא מגיעים, אבל מדובר בחלק קטן מתוך 90 העובדים שלנו, אולי 10%. הלויאליות של העובדים חשובה לנו. המדינה מלמדת אותם שגם אם הם יישבו בבית במלחמה הם יקבלו כסף, אבל אצלנו הם בוחרים לבוא לעבודה".

זינגר מסייר לאטו בין מאות גביעי גלידה עם שמות ספק אקזוטיים ספק מגוחכים כמו ריינפורסט קראנץ', צ'אנקי מאנקי וצ'אבי האבי, ומספר שהמלחמה בהחלט גוררת ירידה ביעילות, ולא מכיוון שתפוקת המפעל נפגעת. "אנחנו מייצרים את מה שצריך, אבל הספקים שלנו הם ספקים מיוחדים. החלב של הגלידות שלנו הוא טרי, ועכשיו המחלבות לא תמיד מתפקדות. אנחנו מייצרים טעם ביום, היום זה יום מיוחד – ריבת חלב עם פארג' – אבל בכל יום יש כאן שלוש עד חמש אזעקות".

הוורדים הכי מפונקים באזור הדרום. הוורדים של אוחנה יפים וריחניים, אבל החממות שלו ריקות.

"יש לי עשרה עובדים – ישראלים, תאילנדים ופלסטינים. אני מאמין בפרנסה שווה לכולם ומתייחס לכולם כמו שצריך. אם אני לא מזיע בשביל כל שקל שאני עושה, ממש כמו הפועלים שלי, אני מרגיש רע עם עצמי. הבעיה היא שהפועלים הישראלים חוששים לבוא עכשיו, הם מעדיפים להישאר בבית. הפועלים הפלסטינים כמובן לא הגיעו והפועלים התאילנדים עובדים, ועובדים היטב. כשיש אזעקה אני מחפש לעצמי תלולית אדמה קטנה, נשכב עם הראש בין הידיים, מחכה לפיצוץ וממשיך לעבוד. אותי אי אפשר לשבור".

בזמן לחימה תנאי העבודה של אוחד נה והפועלים נעשים קשים, אבל הוא לא מוותר. "אין לי מקלט, אין לי מ"ד ואין לי מיגונית. המדינה לא מספקת כלום. הכל לוקח זמן". הוא מניח יד כבירה על הוורדים ומלטף את האדומים. "אני חקלאי, יש לי מחויבות מסוימת כלפי האנשים שאיתם אני עובד. לשמחתי הרבה ענף הפרחים לא נפגע. אני עובד עבור זר פור יו ועכשיו הם עושים מבצעים כדי שהשגרה תישמר והעורפיים לא יזרקו. אם עד כה בור היו 14 פרחים, עכשיו יש 20 והמחיר לא עלה".

בעוד אוחנה מדבר, הדי פיצוצים של רקטות נשמעים במרחק. "גם אצלי במשק היו נפילות. קמתי והמשכתי לעבוד. מור שבניקים לא צריכים טובות מאף אחד וכל עוד אין נזק קשה – אני ממשיך לעבוד". הוא דוחה בביטול כל רעיון על פיצויים או סיוע: "אני לא אלך לבכות למדינת ישראל כי זרקו אצלי טילים. אני בנית את העסק שלי, אני מסתגל למצב החדש שבו חמאס מפגז, ומתאים את התפוקה שלנו כך שלא ייגרמו לנו הפסדים ניכרים. אני לא אלך לבכות לאף אחד בשביל פיצוי עלוב, במי קום זה אני אעבור יותר קשה".

תחנה שלישית: מפעל בן אנד ג'ריס בבאר טוביה, 13:00

אבי זינגר, מנכ"ל בן אנד ג'ריס ישראל, חוזר למפעל שבאזור התע-

אורית חביביאן: זו תקופה קשה. רבים מהלקוחות שלנו לא נמצאים בבית, חלקם עלו לצפון, חלקם נסעו לחו"ל, ואנחנו תקועים עם לעשות איתה"

מיכאל אוחנה: אני מסתגל למצב שבו חמאס מפגז ומתאים את התפוקה שלנו כך שלא ייגרמו הפסדים ניכרים. אני לא אלך לבכות לאף אחד בשביל פיצוי עלוב. במקום זה אני אעבוד יותר קשה"

אבי זינגר: כשרצים למרחב המוגן צריך לעצור את המכשירים ואז לכוון מחדש. מדובר במינונים מאוד מדויקים, אז אם המכונה מתבלבלת – הגלידה כבר לא ראויה לצרכנים"

מנכ"ל בן אנד ג'ריס אבי זינגר: בעופרת יצוקה צילמתי את הגלידה שנשפכה בזמן האזעקה והתמונה הפכה ויראלית. זו הסברה מעולה"

12:30 | מחפשים מחסה בצד הכביש ליד מושב מבקיעים

האגרנומית חוששת לבוא בגלל הטילים. כשאנחנו מסיירים במשק, חביביאן עוצרת ליד הפועלים, מחבבת אותם ושואלת לשלומם. "אנחנו עובדים כתף אל כתף, אין מעמדות ואין פועלים ואדונים. את התאילנדים קצת בהלם כי הם לא קולטים ובומים. כשצריך הם נשכבים על הרצפה ואוחזים את הראש בין הידיים כמו הישראליים, ומקווים להפוגה מהירה".

חביביאן אמנם משרדת רוגע, אבל נזקי הלחימה מורגשים היטב במשק ובקרוב העובדים: "בשרה סמוך נפלה רקטה, אבל אנחנו לא הודענו, המשכנו לעבוד. אנחנו גאים במה שאנחנו עושים, בלקוחות הנאמנים ובפרנסה שלנו", היא מסבירה.

"לא היו פגיעות ישירות בנו ולא כפר עלינו שלנו, אבל אם תיפול רקטה ממש בסמוך – כנראה נהיה בבעיה. המדינה לא סיפקה לנו מיגונית מפני שהתהליך לוקח זמן. מעבר לכך, גם אם השרות שלנו ייפגעו, אם חלילה תפרוץ שריפה או שתתרחש פגיעה בחממה, אנחנו לא בונים על סיוע כספי מהמדינה. במבצע הקודם, בעמוד ענן, קיבלנו פיצוי על אובדן תפרי קה של המשק ועל ירידה בכמות הלקוחות, אבל זה זניח".

תחנה שנייה: פרחים במושב שדה דוד, 11:00

מיכאל אוחנה מגדל פרחים במושב שדה דוד. הוא לוקח אותנו לסיבוב בין ערוגות הוורדים המטופחות, כשברקע ניתן לשמוע פיצוצים והדי פגיעות בשדרות הסמוכה. "בחורף האחרון החממות שלי הוצפו וספגתי נזקים של 200 אלף שקל, אז כמה קסאמים אמורים להפחיד אותי?", הוא שואל. "אני לא מתרכז בפיצוצות, אני מתרכז בצבע של הוורדים. אם האדום הוא אדום כמו שאני אוהב, אם הלבן יוצא לבן צהור כמו שצריך, זה מה שמעניין אותי".

אוחנה מגדל פרחים עבור חברת המי שלוחים זר פוד יו (Zer4U) וכחורף גם מייצא לחו"ל: "בקיץ אני מגדל בערך 150 אלף פרחים בחודש, בחורף אני יכול להגיע למיליון בשלושה חודשים. אלה